
Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 3/1(13), 85-90

1959

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

NACZELNA RADA ADWOKACKA

A. Plenarne posiedzenie Naczelnej Rady Adwokackiej.

W dniu 13 grudnia 1958 r. odbyło się plenarne posiedzenie Naczelnej Rady Adwokackiej.

Szczegółowe sprawozdanie z przebiegu obrad zamieścimy w następnym numerze „Palestry”.

B. Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

1. NIEDOPUSZCZALNOŚĆ ODWOŁAŃ OD UCHWAŁ WYDZIAŁU WYKONAWCZEGO NRA DO PLENUM NRA (ART. 34 UST. 3 U. O U. A.)

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 26 września 1958 roku).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu zażalenia Zespołu Adwokackiego Nr 2 w K. wniesionego do Plenum Naczelnej Rady Adwokackiej na uchwały Wydziału Wykonawczego z dnia 29.XI.1957 r. i 28.III.1958 r. w sprawie przyjęcia do Zespołu Adwokackiego adwokata Z. K.

p o s t a n o w i ł:

zażalenie odrzucić, jako niedopuszczalne.

U z a s a d n i e n i e

Uchwałą z dnia 29.XI.1957 r. Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej zmienił uchwałę Rady Adwokackiej w K. w sprawie odmowy włączenia adw. Z.K. do Zespołu Adwokackiego Nr 2 w K.

Gdy Rada Adwokacka w K. w wykonaniu powyższej uchwały Wydziału Wykonawczego zmieniła skład osobowy Zespołu Adwokackiego Nr 2 w K. i wpisała adw. K. jako członka tegoż Zespołu, Zespół Adwokacki Nr 2 wniósł odwołanie, a Wydział Wykonawczy uchwałą z dnia 28.III. 1958 r. odwołanie to pozostawił bez uwzględnienia.

Obecnie Zespół Adwokacki Nr 2 w K. wniósł na uchwały Wydziału Wykonawczego z dnia 29.IX.1958 r. i 28.III.1958 r. zażalenie do Plenum Naczelnej Rady Adwokackiej bez postawienia konkretnych wniosków, sędzić jednak należy, że chodzi o zmianę obydwu uchwał Wydziału Wykonawczego.

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej zważył, co następuje:

W myśl postanowienia art. 34 ust. 3 jednolitego tekstu ustawy o ustroju adwokatury (Dz. U. z 1957 r. Nr 13, poz. 74) uchwały Wydziału Wykonawczego podjęte w zakresie jego uprawnień mają moc uchwał Naczelnej Rady Adwokackiej. Według art. 34 ust. 2 wyżej cyt. ustawy rozpoznawanie odwołań od uchwał rad adwokackich należy do Wydziału Wykonawczego.

Skoro uchwały Wydziału Wykonawczego z dnia 29.XI.1957 r. i 28.III.1958 r. mają moc uchwał Naczelnej Rady Adwokackiej, żaden środek prawny przeciwko tym uchwałom nie przysługuje.

Z tych względów należało postanowić jak wyżej.

2. PRZEDAWNIE NIE Z ART. 86 UST. 1 U. O U. A. NIE STOSUJE SIĘ
W WYPADKU PRZEWDZIANYM W ART. 82 UST. 2.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 10 października 1958 roku).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 31 lipca 1958 r. wraz z wnioskiem adw. A. F.,

postanowił:

udzielić Ministerstwu Sprawiedliwości następującego wyjaśnienia:

(...) Reczą instancji dyscyplinarnych będzie również rozstrzygnięcie podniesionego we wniosku adw. F. zagadnienia przedawnienia.

Nie przesądzając stanowiska, jakie w tym przedmiocie zajmą instancje dyscyplinarne, Naczelna Rada Adwokacka nie może podzielić poglądu, że przepis art. 86 ust. 1 stoi na przeszkodzie wszczęciu postępowania dyscyplinarnego z art. 82 ust. 2 ustawy o u. a.

Przedawnienie z art. 86 ust. 1 ustawy o u. a. stosuje się tylko do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, którego przedmiotem jest popełnienie „przewinienia”, a więc popełnienie czynu, za który może być orzeczona jedna z kar dyscyplinarnych przewidzianych w art. 83 ust. 1.

Przedmiotem postępowania dyscyplinarnego z art. 82 ust. 2 nie jest popełnienie „przewinienia”. Przewinienia dyscyplinarnego może dopuścić się tylko osoba, która w chwili popełnienia go była już wpisana na listę adwokatów lub aplikantów adwokackich. Przedmiotem tego postępowania dyscyplinarnego jest popełnienie „czynu”, który by stanowił przeszkodę do wpisu, gdyby był znany radzie adwokackiej w chwili wpisu. Za popełnienie tego czynu nie może być w postępowaniu dyscyplinarnym orzeczona żadna z kar dyscyplinarnych przewidzianych w art. 83 ust. 1. W tym postępowaniu może jedynie być wydane orzeczenie o wydaleniu z adwokatury w razie ujawnienia i ustalenia czynu popełnionego przed wpisem a wskazującego na brak wymagań nieskazitelnosci charakteru lub rękojmi należytego wykonywania zawodu adwokata. W stosunku do przejawów braku tej nieskazitelnosci czy rękojmi nie ma żadnego przedawnienia.

Postępowanie dyscyplinarne z art. 82 ust. 2 w stosunku do adwokatów i aplikantów adwokackich jest instytucją prawną analogiczną do orzekania o unieważnieniu nominacji i wydaleniu ze służby pracownika państwowego stosownie do art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. z 1949 r. Nr 11, poz. 72), jeżeli po mianowaniu wyjdą na jaw okoliczności nie zezwalające na mianowanie

Z tych założeń wychodząc — zgodnie z prawem i interesem publicznym — należy objąć postępowaniem dyscyplinarnym zachowanie się ob. F. zarówno przed wpisem na listę, jak i po wpisie.

Naczelna Rada Adwokacka prosi Obywatela Ministra Sprawiedliwości o nieuwzględnienie wniosku adw. F. (...).

**3. DOPUSZCZALNE JEST ZAJMOWANIE PRZEZ ADWOKATA STANOWISK
WE WŁADZACH PRZYMUSOWEGO ZRZESZENIA PRYWATNYCH
WŁAŚCICIELI NIERUCHOMOŚCI (ART. 56 UST. 1 PKT 1 I ART. 57 UST. 1
U. O U. A.)**

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 24 października 1958 roku).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Rady Adwokackiej w B. z dnia 25 września 1958 r. w sprawie wyjaśnienia, czy zajmowanie przez adwokata stanowiska zastępcy przewodniczącego lub członka zarządu przymusowego zrzeczenia prywatnych właścicieli nieruchomości jest sprzeczne z postanowieniem art. 57 ust. 1 u. o u. a.,

postanowił:

udzielić Radzie Adwokackiej w B. następującego wyjaśnienia:

Przymusowe lokalne zrzeczenia prywatnych właścicieli nieruchomości działają na podstawie art. 20 dekretu z dnia 28 lipca 1948 r. o najmie lokali (Dz. U. z 1958 r. Nr 50, poz. 243) i rozporządzenia wykonawczego z dnia 10 sierpnia 1949 r. (Dz. U. Nr 51, poz. 386).

Zadania tych zrzeczeń ujęte w § 8 powołanego rozporządzenia nie kolidują bynajmniej z zadaniami adwokatury określonymi w art. 2 ustawy o u. a., skoro do istotnych zadań zrzeczenia należy współdziałanie z właściwymi władzami państwowymi w zakresie pokrywania przez członków zrzeczenia kosztów eksploatacji oraz bieżącego remontu, jak również w zakresie administracji i eksploatacji nieruchomości.

Zajmowanie stanowiska w organach zrzeczenia nie koliduje również z wykonywaniem zawodu adwokackiego, skoro adwokat nie doznaje żadnej przeszkody w należyтым spełnianiu swoich obowiązków zawodowych przez zajmowanie stanowiska w organach zrzeczenia.

Stanowiska tego nie można też przyrównywać do stanowiska pracownika państwowego, gdyż członek władz zrzeczenia nie pozostaje w stosunku służbowym do Państwa.

Z tych względów nie zachodzi ani z art. 56 ust. 1 pkt 1, ani z art. 57 ust. 1 ustawy o u. a. przeszkoda do piastowania przez adwokata funkcji członka władz przymusowego zrzeczenia prywatnych właścicieli nieruchomości.

**4. BRAK PODSTAW DO SKRÓCENIA APLIKACJI ADWOKACKIEJ PRZEZ
ZALICZENIE NA JEJ POCZET OKRESU ODBYTEJ APLIKACJI SĄDOWEJ**

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 24 października 1958 roku).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania apl. adw. F. K. od uchwały Rady Adwokackiej w O. z dnia

1 lipca 1958 r. co do nieuwzględnienia wniosku o zaliczenie okresu aplikacji sądowej na poczet aplikacji adwokackiej oraz po wysłuchaniu ustnych wyjaśnień skarżącego,

postanowił:

odwołanie apl. adw. F. K. pozostawić bez uwzględnienia.

Uzasadnienie

Ob. F. K. wpisany został na listę aplikantów adwokackich Izby Adwokackiej w O. uchwałą Rady Adwokackiej z dnia 10 grudnia 1957 r.

W podaniu z dnia 29 kwietnia 1958 r. ob. K. prosił o zaliczenie mu na poczet aplikacji adwokackiej okresu aplikacji sądowej od dnia 10 kwietnia 1946 r. do dnia 30 września 1947 r. oraz zaliczonego mu już w 1947 r. do aplikacji sądowej jednego roku służby w Państwowym Banku Rolnym w charakterze referenta prawnego, motywując swoją prośbę tym, że odbywaną przez niego aplikację sądową przerwało aresztowanie go w czerwcu 1947 r., a następnie niesłuszne skazanie, wskutek czego przebywał około 9 lat w więzieniu i z tego względu bez swej winy nie mógł kontynuować w owym czasie aplikacji, obecnie zaś ze względu na jego warunki osobiste i rodzinne, odbywanie aplikacji adwokackiej przez trzy lata byłoby zbyt uciążliwe.

Rada Adwokacka w O. uchwałą z dnia 1 lipca 1958 r. nie uwzględniła wniosku ob. K., uzasadniając swe stanowisko tym, że obowiązująca ustawa o ustroju adwokatury nie przewiduje możliwości zaliczenia aplikacji sądowej na poczet aplikacji adwokackiej.

Od tej uchwały odwołał się ob. K. twierdząc, że zbyt rygorystyczne stosowanie do niego przepisów ustawy utrwała i pogłębia ujemne skutki niesłusznego skazania go, że w momencie aresztowania przy obowiązujących w 1947 r. przepisach nabył prawa z odbytej aplikacji sądowej również co do aplikacji adwokackiej i że ponadto należy mieć na uwadze jego wyjątkową sytuację wynikłą wskutek niesłusznego skazania.

Wydział Wykonawczy nie widzi możliwości uwzględnienia odwołania apl. adw. K., gdyż związany jest obecnie obowiązującymi przepisami ustawy o ustroju adwokatury i nie może podejmować uchwały sprzecznej z prawem.

Według art. 40 ust. 1 pkt 5 ustawy o u. a., aby uzyskać wpis na listę adwokatów, potrzebne jest odbycie trzyletniej aplikacji adwokackiej. Wyjątek od tego wymagania dotyczy tylko osób wymienionych w art. 41 i 42 ustawy o u. a. Żaden przepis ustawy nie uprawnia organów adwokatury do skracania trzyletniego okresu aplikacji adwokackiej przez zaliczenie na poczet tego okresu czy to aplikacji sądowej, czy też służby prawniczej w instytucji państwowej (Banku Rolnym).

Z tych względów należało postanowić jak wyżej.

5. DOCHODZENIA DYSCYPLINARNE W SPRAWACH O NADUŻYCIU WOLNOŚCI SŁOWA POWINNY BYĆ PRZEPROWADZANE ZE SZCZEGÓLNĄ STARANNOŚCIĄ ZE WZGLĘDU NA PRZEPIS ART. 50 UST. 2 U. O U. A.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 24 października 1958 roku).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania ob. A. C. od uchwały Rady Adwokackiej w K. z dnia 29 sierpnia 1958 r. odmawiającej wszczęcia dochodzenia dyscyplinarnego przeciwko adw. J. S.

postanowił:

zaskarżoną uchwałę Rady Adwokackiej w K. uchylić i sprawę przekazać tejże Radzie do dalszego prowadzenia.

Z uzasadnienia:

(...) Rozpatrując odwołanie ob. C. od tej uchwały. Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej zważył, co następuje:

Ustawa o ustroju adwokatury, zapewniając adwokatom wolność słowa w wykonywaniu zawodu, nakłada jednocześnie na nich szczególny obowiązek rozważnego korzystania z tych uprawnień. Dochodzenia dyscyplinarne w sprawach o nadużycie wolności słowa powinny być przeprowadzane ze szczególną starannością, gdyż jest to jedyna droga, na której pokrzywdzony obywatel może dochodzić naruszonej, jego zdaniem, czci i honoru.

Postępowanie przeprowadzone przez rzecznika dyscyplinarnego w niniejszej sprawie nie spełnia tych wymagań, ponieważ ograniczone zostało do wyjaśnienia złożonego przez adw. S. oraz do wyroku Sądu Powiatowego, który zresztą nie jest prawomocny i — teoretycznie rzecz biorąc — nie przesądza sprawy. Ze względu na pewną rozbieżność pomiędzy wyjaśnieniami adw. S. a doniesieniem („typowy chuligan i awanturnik” oraz „okoliczności nadające sprawie charakter chuligański”), należało przeprowadzić, przynajmniej częściowo, dowody wskazane przez żalącego się w jego skardze.

Z przytoczonych względów należało postanowić jak wyżej.

6. UCHWAŁY ZESPOŁU ADWOKACKIEGO SĄ WYKONALNE DOPIERO PO UPRAWOMOCNIENIU SIĘ

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 24 października 1958 roku).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania Zespołu Adwokackiego Nr 2 w S. od uchwały Rady Adwokackiej w S. z dnia 29 sierpnia 1958 r. Zmieniającej uchwałę tegoż Zespołu co do ograniczenia powierzchni lokalowej

postanowił:

odwołanie Zespołu Adwokackiego Nr 2 w S. pozostawić bez uwzględnienia.

Z. uzasadnienia:

(...) Wydział Wykonawczy zważył, co następuje:

Sprawa dysponowania lokalem biurowym zespołu adwokackiego jest zagadnieniem dotyczącym nie tylko tego zespołu, lecz również całej izby adwokackiej, odpowiedzialnej za właściwą gospodarkę powierzchnią użytkową przyznaną na potrzeby adwokatury. Dlatego Zespół Adwokacki Nr 2 w S. nie powinien być zrzucać się lokalu i oferować go osobie trzeciej, i to ze skutkiem natychmiastowym, bez porozumienia się co do tego z Radą Adwokacką lub choćby tylko z dziekanem. Porozumienie takie nie nastęczało żadnych trudności i sprawa mogła być omówiona jeszcze przed zebraniem Zespołu, a w każdym razie przed wykonaniem uchwały Zespołu, tj. przed zawiadomieniem „K. S.”.

Taka „natychmiastowa wykonalność” jest sprzeczna z zasadami cytowanego wyżej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie zespołów adwokackich. Jeżeli bowiem od uchwały zespołu przysługuje każdemu członkowi zespołu odwołanie, jeżeli ponadto rada adwokacka ma prawo na wniosek dziekana rady zmienić lub uchylić uchwałę zespołu, jeżeli dziekan podda tę sprawę pod obrady rady adwokackiej w terminie 14 dni od przesłania właściwego protokołu (§ 11 i 12 rozp.), to uchwała zespołu mogłaby być wykonana przed upływem terminu uprawomocnienia się tylko wtedy, gdyby prawo możliwość taką przewidywało.

Ani ustawa o ustroju adwokatury, ani rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie zespołów adwokackich nie przewidują, aby nieprawomocna uchwała zespołu w jakimkolwiek wypadku mogła być wykonana.

Już te względy wskazują na to, że odwołanie Zespołu Adwokackiego Nr 2 w S. nie jest słuszne i dlatego należało postanowić jak wyżej.

C. Zjazd rzeczników dyscyplinarnych rad adwokackich

W dniu 25 października 1958 r. odbył się w Warszawie zorganizowany przez Naczelną Radę Adwokacką Zjazd rzeczników dyscyplinarnych rad adwokackich z udziałem zaproszonych gości: Prezesa i Wiceprezesa Wyższej Komisji Dyscyplinarnej oraz jej członków, jak również prezesów wojewódzkich komisji dyscyplinarnych.

Na Zjazd przybył Radca Ministra do Spraw Adwokatury, dyrektor Janusz Gumkowski.

Tematem obrad były następujące zagadnienia: 1) trudności w pracy rzeczników dyscyplinarnych, 2) praca rzecznika a komisja dyscyplinarna, 3) sprawa regulaminu rzeczników dyscyplinarnych i 4) postępowanie wyjaśniające.

Obrady otworzył Wiceprezes NRA adw. Stanisław Janczewski stwierdzając, że dotychczasowemu postępowaniu dyscyplinarnemu zarzuca się powolność i nad-